

Sorin ROȘCA STĂNESCU

ÎN OCHIUL CICLONULUI

EDIȚIA A II-A REVIZUITĂ ȘI ADĂUGITĂ

CONSTANTIN BOȘȚINĂ:
„Am fost secretarul personal
al lui Nicolae Ceaușescu”

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE de Constantin Boștină	9
C.V. Constantin Boștină	10
PREFAȚĂ de Alex Mihai Stoenescu	13
1. Nicolae Ceaușescu a verificat și prin mine cum urma să fie înlăturat de la putere	17
2. Primul dialog cu Nicolae Ceaușescu	23
3. Cum am ajuns secretarul personal al lui Nicolae Ceaușescu	32
4. Ce răspunde Constantin Boștină încolțit de întrebări ?	39
5. Cum a fost turnată Ana Aslan ?	47
6. Ceaușescu în rol de arhitect. Sau de ctitor?	50
7. Deteriorarea economiei României	60
8. Duelul Nicolae Ceaușescu - Jimmy Carter	64
9. În 1981 s-a declanșat primul conflict major între Ceaușescu și Gorbaciov	69
10. Rolul lui Nicu Ceaușescu pe tabla de șah politică	72
11. Grupurile de influență și persoanele din jurul lui Ceaușescu	85
12. Vizita în SUA din 4 - 7 decembrie 1973	95
13. Dialog Ceaușescu - Kissinger	101
14. Influența Chinei și a Coreei de Nord asupra lui Ceaușescu și impactul asupra mișcării de tineret	127
15. 1983: CIA despre ipoteza unei lovituri de stat în România	139
16. Ceaușescu în jurul lumii	142
17. Sus cu Ceaușescu! Jos cu Ceaușescu!	174

18. Conflictele lui Constantin Boștină cu Elena Ceaușescu.....	181
19. De ce am plecat de la Ceaușescu?.....	184
20. După ce am plecat de la Ceaușescu	188
21. Cum am văzut eu evenimentele din decembrie 1989	192
22. România după 1989	199
23. Zestrea României	208
24. România, un simplu indicator geografic	216
25. Nevoia unui model economic românesc în Uniunea Europeană. România - Orizont 2040.....	221
Ultimul capitol	230
Comentariul final al autorilor.....	233
Postfață de Ion Cristoiu.....	236
Mai mult decât secretar personal	345

1.

NICOLAE CEAUȘESCU A VERIFICAT ȘI PRIN MINE CUM URMA SĂ FIE ÎNLĂTURAT DE LA PUTERE

TOT EU I-AM SPUS CARE URMA
SĂ FIE SCHEMA SCHIMBĂRILOR POLITICE
LA VÂRF DIN EUROPA DE EST

Vizită la Botoșani, 17-18 septembrie 1989. Fabrica Electrocontact.
Eu, primul din stânga.

** Era o nebunie să organizezi o astfel de întâlnire de pe o zi pe alta. * Ceaușescu mi-a cerut pe neașteptate ca, a doua zi, să vin la București. * M-a trimis în RDG. Oficial, pentru o documentare. Neoficial, pentru a afla dacă i se pregătește sfârșitul. * Discuțiile despre misiunea mea secretă le-am purtat pe holul CC. Ca să nu fie interceptate. * Dacă nu se va retrage până atunci, nu vom apuca Anul Nou cu el la putere. * Uităndu-se dușmănos în ochii mei, m-a întrebat cu cine ar urma să fie înlocuit. Cu Nicușor, i-am răspuns. Mi-a răspuns scurt: nu-i copt. * Anul următor la Berna francmasonii mi-au spus că decizia executării soților Ceaușescu le aparține românilor.*

În 15 septembrie 1989, Nicolae Ceaușescu se afla la Iași, într-o vizită ocazionată de deschiderea anului școlar. Înainte de amiază, îmi telefonează

Silviu Curticeanu, șeful Cancelariei C.C. al P.C.R. Acesta mi-a spus că a doua zi, la Botoșani, urma să vină Nicolae Ceaușescu. Eram prim-vicepreședintele Consiliului Popular Botoșani. La aflarea veștii, m-a luat amețeala. Era o nebunie să organizezi o astfel de vizită de pe o zi pe alta. I-am spus acest lucru primului secretar al Comitetului Județean de Partid, Elena Nae, care mi-a zis: „Tu ai fost anunțat, descurcă-te”.

Vizita la Botoșani, 17-18 septembrie 1989. Fabrica de sticlărie și porțelan Dorohoi. Eu, ultimul din dreapta.

A venit pentru trei ore. Aparent, pentru a vizita câteva întreprinderi și pentru a purta o discuție cu Biroul Județean de Partid. Am vizitat împreună întreprinderile Electrocontact, de Sticlărie și Porțelan Dorohoi și Textila Botoșani. Pe traseul vizitei la Electrocontact, Ceaușescu mi-a cerut, pe neașteptate, ca a doua zi să vin la București. Dacă acesta era scopul real al vizitei, de a mă chema la București, mi-am pus, firește, ulterior întrebarea, de ce nu mi-a comunicat telefonic? Înseamnă că avea în vedere ceva important și discret.

A doua zi m-am dus la București. M-am prezentat la Constantin Manea, directorul de Cabinet și i-am spus ce dispoziție mi-a dat Nicolae Ceaușescu. Am așteptat două ore. Am intrat la Ceaușescu. Mi-a spus să mă duc într-o vizită în RDG. „Pentru că sunt foarte avansați în introducerea progresului tehnic în economie, industrie, fabrici, uzine; îți iei pe cine vrei cu tine și te documentezi. Vii și faci un raport. Discută cu Ștefan Andrei să îți facă o delegație și să pleci. Dar cât mai repede.”

Ștefan Andrei, George Macovescu, James Beker

M-am dus la Ștefan Andrei. M-am întors la Ceaușescu. I-am raportat ce am făcut. Am dat să plec, dar mi-a făcut semn să merg. El venind după mine. Pe scară, s-a oprit și mi-a spus: „Auzi, tu te cunoști cu Egon Krenz. Am informații că în 25 august 1989 a fost la Gorbaciov și s-au discutat niște lucruri acolo. Țștia ai mei nu m-au informat suficient sau nu au informații. Du-te și cere-i o întâlnire privată și află ce au discutat la Moscova.”

Egon Krenz fusese prim-secretar al tineretului din RDG pe vremea când eu eram președinte la studenți în România și evident, m-am cunoscut cu el. Asta îmi spunea pe scări. De ce? Deoarece în cabinet era interceptat. Elenei Ceaușescu îi făcuse Tudor Postelnicu un sistem de ascultare în birou prin care intercepta toate discuțiile care se purtau în cabinetul lui Nicolae Ceaușescu. Asta înseamnă că Ceaușescu nu voia ca Elena să știe care urma să fie misiunea mea secretă.

M-am dus la ambasadorul României în RDG și i-am spus despre ce este vorba. Și anume că vreau să mă întâlnesc neoficial cu Egon Krenz, care era atunci secretar cu probleme organizatorice al PSUG. Însă voiam să o fac într-un club al studenților, într-un club de tineret, după orele 19:00-20:00. Iar acesta să vină cu un translator de limba română pentru că eu nu știam germană. După două zile m-a anunțat că urmează să ne vedem la un club de tineret la ora 22:00. Așa s-a întâmplat.

Ne-am retras într-un separeu, eu, Egon Krenz și traducătorul și am depănat câteva amintiri comune. Apoi, i-am spus, în mod direct, că am venit cu o misiune de la Ceaușescu prin care să îl rog, dacă ne poate spune, să ne dea detalii despre întâlnirea de pe 25 august 1989 de la Moscova. Mi-a confirmat că a fost pe 25 august 1989 la Gorbaciov și că s-a discutat graficul de schimbare a conducerilor partidelor

comuniste și muncitorești, până la sfârșitul anului. Honecker, care era atunci prim-secretar al PSUG, ar urma să se îmbolnăvească „programat” și să se ducă la tratament la Moscova, urmând ca el, Krenz, să devină prim-secretar al Partidului Socialist din RDG. În Bulgaria, Jivkov va face un pas înapoi, se va retrage și în locul lui va veni secretarul organizatoric. În Polonia nu se puneau probleme deoarece exista Solidarnost. În Ungaria, de asemenea, nu existau probleme. Cu Cehoslovacia s-au clarificat lucrurile, în sensul că se vor separa Cehia și Slovacia. Singura problemă este România pentru că Ceaușescu nu vrea să facă un pas înapoi. Mi-a spus să încerc, împreună cu Traian Ștefănescu și Nicu Ceaușescu, să îl sfătuim ca, până la sfârșitul anului, să cedeze puterea. Să facă această declarație, eventual, într-o plenară. Să facă ceva. În caz contrar, nu va apuca Anul Nou cu el la putere. „Ei, spune-i tu, Boștină, lui Ceaușescu chestia asta!”

La întoarcere, mă întâlnesc în avion cu Constantin Olteanu, secretar al CC al PCR, inițial pentru propagandă și presă (20 mai 1988 - octombrie 1989), apoi pentru relații externe, care avusese o întâlnire cu secretarii similari ai partidelor comuniste în Germania Democrată. Acesta mi-a spus că lucrurile s-au liniștit. Asta în timp ce eu mă gândeam, în raport cu ceea ce eu aflasem de la Egon Krenz, că va fi vai de capul nostru.

M-am întors acasă. I-am făcut un raport lui Ștefan Andrei privind partea oficială a vizitei pe care am făcut-o. Iar pentru partea neoficială, secretă, m-am dus la Ceaușescu. Acesta m-a invitat, din nou, să discutăm, pe scara sediului Comitetului Central al PCR. Cum urcai pe trepte, era un podium, după care, urma la etajul 1 biroul lui. Acolo i-am raportat ceea ce am aflat. În esență, și în România trebuia să se producă iminent o schimbare. „Și ți-a spus cu cine?”, m-a întrebat, uitându-se dușmănos în ochii mei. I-am răspuns: „cu Nicușor”. Pe asta am scos-o din joben. Pur și simplu, am improvizat. Mi-a răspuns scurt: „nu-i copt”. Mi-a întins mâna. Și am înțeles că îmi spune la revedere. Fără să știe, mi-a spus adio. Mi-a atras atenția să nu povestesc atâta timp cât trăiește el discuția cu Egon Krenz, dar nici discuția purtată cu el.

Am avut o confirmare a dialogului secret pe care l-am purtat cu Egon Krenz în cursul întâlnirii din 4 decembrie 1989 de la Moscova. Acolo, Ceaușescu s-a certat foarte urât cu Gorbaciov. La plecare, când Ceaușescu și-a luat la revedere de la Egon Krenz, acesta i-a răspuns: „dacă va mai fi cazul”.

De fapt, nu ne luaserăm, încă, adio. L-am mai văzut pe Ceaușescu, ultima oară, în 12 decembrie 1989, când m-a chemat pentru 10 - 15 minute, ca să mă întrebe cum merg lucrurile la Botoșani. Era căzut psihic. Nu mai era el. Încă din 1981-1982, când fusesem secretarul lui personal, știam că are o stare de sănătate extrem de precară în special din cauza diabetului și a prostatei. Medicul specialist în urologie care îl îngrijea mi-a spus după 1989 că dacă nu ar fi fost executat, oricum nu ar mai fi trăit mai mult de un an jumătate, maxim doi ani. Lui nu cred că i-a spus vreodată. În schimb, Elena știa. Pâdea momentul în care să îi ia locul, urmând, ca apoi, să îi predea conducerea lui Nicușor.

Am, la capătul acestui prim capitol, o concluzie, care o să vă șocheze, desigur. Domnișoară Alice Barbu și domnule Roșca Stănescu: așa cum mi-au declarat mai mulți francmasoni în 20 mai 1990 la Berna, în Elveția, decizia privind executarea soților Ceaușescu nu a fost luată în străinătate. Francmasonii mi-au spus că se dorea îndepărtarea de la putere a lui Nicolae Ceaușescu, dar în niciun caz lichidarea lui fizică. A fost o decizie a românilor, având drept mobil succesiunea la putere. Știam câte ceva despre posibila venire a lui Iliescu de la Iulian Vlad, șeful Securității, încă din mai 1989.

ESTE O ADEVĂRATĂ BOMBĂ ÎN PLANUL ISTORIEI RECENTE

Această declarație reprezintă o adevărată bombă în planul istoriei recente. Dezvăluirile lui Constantin Boștină legate de această misiune secretă la Egon Krenz demonstrează că:

1. Nicolae Ceaușescu avea o confirmare clară a faptului că urmează să fie înlăturat de la putere până la sfârșitul anului 1989. Misiunea secretă a lui Constantin Boștină poate că nu a reprezentat o noutate pentru Ceaușescu. Poate că el a dorit să verifice și printr-o nouă sursă ceea ce deja ar fi aflat de la șeful Securității, Iulian Vlad, așa cum a pretins acesta în confesiunile sale. Poate că el, cu extraordinara lui experiență în plan uman, a simțit, din întreaga atitudine a lui Gorbaciov, că uriașa mașinărie a Moscovei s-a pus în mișcare împotriva lui. Un om de mare încredere, cum a fost pentru el Constantin Boștină, fie i-a confirmat ceea ce știa sau bănuia, fie pur și simplu i-a oferit o informație cu valoare de revelație.

2. Dacă este acum clar, în urma confesiunilor lui Boștină că Ceaușescu era conștient de faptul că urma să fie înlăturat de la putere, un capitol extrem de important al istoriei recente trebuie citit într-o nouă cheie. Care sunt persoanele pe care le-a suspectat, de la nivelul centrelor de comandă din România, că pun la cale, din interior, înlăturarea sa? Câtă încredere a avut el, spre sfârșitul anului 1989, în vârfurile Securității și ale Armatei? De ce nu a acționat pentru a opri tăvălugul?

3. Oare faptul că fostul său secretar personal, Constantin Boștină, la o întrebare abruptă a lui Nicolae Ceaușescu, legată de succesorul său la conducerea Partidului Comunist Român, l-a indicat, vom vedea mai departe de ce, pe Nicu Ceaușescu, l-a împiedicat pe dictator să acționeze? De teama de a nu-i face rău fiului ?

4. Aceste confesiuni demonstrează că după desfășurarea evenimentelor din Europa Centrală și de Est, rolul principal l-a deținut Moscova, condusă atunci de Mihail Gorbaciov, în timp ce reprezentanții statelor occidentale au fost doar simpli spectatori sau complici, care nu au jucat un rol determinant.

5. Observăm o teamă, aproape atavică, a lui Nicolae Ceaușescu față de propria soție. De ce acesta a permis să fie interceptat permanent în cabinetul său de către Elena Ceaușescu ? De ce, permițând acest lucru, a avut totuși secrete față de ea, motiv pentru care a purtat cele două discuții cu Constantin Boștină într-un spațiu nesupravegheat ?

**Alice Barbu
Sorin Roșca Stănescu**

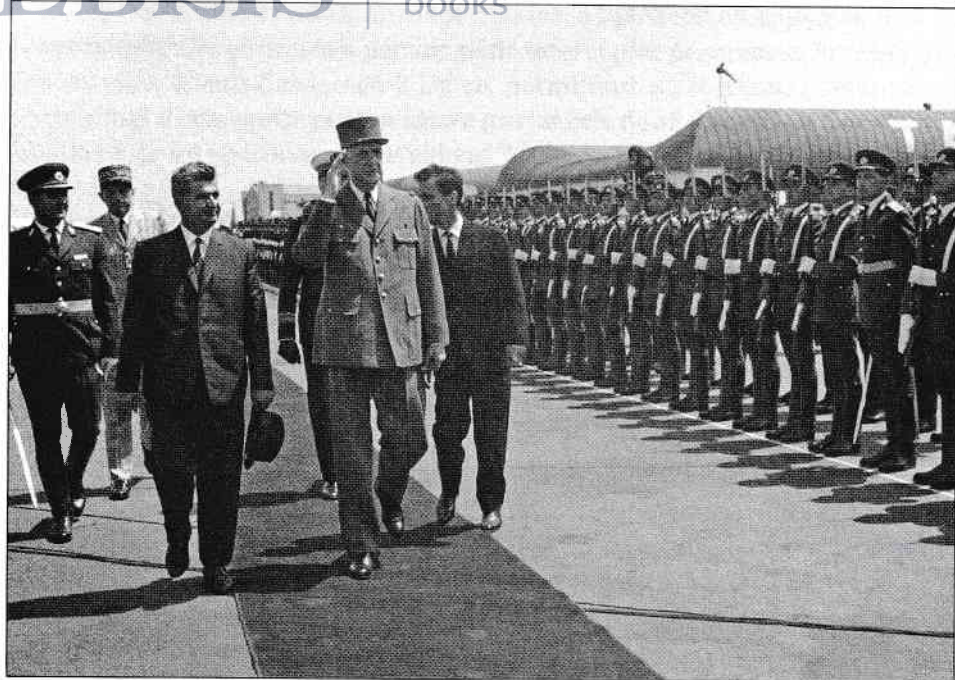
2.

PRIMUL DIALOG CU NICOLAE CEAUȘESCU

Noiembrie 1968. Stockholm, Suedia. Participare la Congresul Național al Organizației Studenților din Suedia în calitate de președinte al Uniunii Asociației Studenților din ASE București

**În ce circumstanțe a venit de Gaulle în România? * Noi, liderii studenților, am fost avertizați să fim extrem de atenți. * Invazia din Cehoslovacia a dinamitat totul. * Ce se va întâmpla cu socialismul de aici înainte? * Pentru mine, experiența cu organizațiile studenților din Suedia, Norvegia, Danemarca și Finlanda a fost fundamentală. * Nu se știe nici până azi, cum în 24 decembrie 1968, studenții au început să se agite și a avut loc o demonstrație. * Ceaușescu a convocat de urgență o întâlnire la Casa de Cultură a Studenților „Grigore Preoteasa.” * „Ce sunt eu? Reprezentantul studenților la rector sau reprezentantul rectorului la studenți?” Iată o întrebare care mi-a schimbat destinul. * Mi s-a cerut să fac o declarație scrisă. Acest document a avut efecte importante.*

Charles de Gaulle - vizita în România - 1968

În 1968, în lunile aprilie-mai, în state ale Europei de Vest s-au declanșat puternice manifestații studentești. În Franța, au fost cele mai puternice și mai radicale. Din acest motiv, în final, Charles de Gaulle a renunțat la **Președinție** și s-a retras la Colombey-les-Deux-Églises unde și-a văzut de viață cât a mai avut de trăit. Atunci însă, când se desfășurau la maximă amplitudine demonstrațiile din Franța, acesta, în funcție fiind, a vizitat România. Evenimentul a fost scurtat cu o zi, tot din cauza manifestațiilor de la Paris. Coincidența celor două evenimente, demonstrațiile studenților din Franța și vizita lui Charles de Gaulle în România, a avut un efect și asupra stării de spirit a studenților noștri.

Vă răspund la întrebările pe care mi le-ați adresat în legătură cu acest moment extrem de important, precizându-vă, din capul locului, că în România atitudinea studenților era mult mai moderată. Explicația este faptul că existau două structuri organizate, Uniunea Asociațiilor Studenților și Uniunea Tineretului Comunist. Prin urmare, este indiscutabil că funcționa o anumită supraveghere. Bineînțeles că noi, liderii studenților, am fost avertizați să fim extrem de atenți și ni s-a spus că dacă apar ceva probleme, „să venim în întâmpinarea lor”.

În acel moment, eram președintele Uniunii Asociației Studenților din Academia de Studii Economice. Existau asociații pe facultăți și o uniune la nivel de Academie. Erau 7000 de studenți la Academia de Studii Economice. Președintele Uniunii Tineretului Comunist de atunci era Ioan Roșca, asistent universitar.

Delegații străine, 1968

Pentru a preciza și mai bine contextul, vă informez că Ceaușescu intervenise în primăvara lui '68 și ceruse ca președinții asociațiilor studențești să fie studenți, iar secretari ai UTC să fie asistenți universitari. Mircea Coșea, asistent universitar, de exemplu, fusese președinte la studenți la Economie Generală, iar mai târziu, i-a luat locul Mircea Ciumara, student. Eu, reamintesc, eram președintele Uniunii Asociației Studenților pe Academie, student fiind.

Mi-ați cerut să fac o precizare și o fac. Supravegherea era făcută, în principal, de Uniunea Tineretului Comunist și organizația de partid din Academia de Studii Economice.

S-a suprapus însă un eveniment care a dinamitat totul. Și anume, invazia din Cehoslovacia. Pentru a înțelege ceea ce a urmat, este extrem de important ca, în prealabil, să vedem în ce circumstanțe a avut loc această invazie, cum a reacționat Nicolae Ceaușescu și care sunt implicațiile acestor reacții în ceea ce privește starea de spirit, în general, din România și starea de spirit, în special, din mediul studențesc.

Așa după cum se știe, în august 1968, trupele statelor membre ale Tratatului de la Varșovia au intrat pe teritoriul Republicii Socialiste Cehoslovacia pentru a „restabili ordinea de stat socialistă”, care, în concepția statelor participante la invazie a fost pusă în pericol de PRIMĂVARA DE LA PRAGA.

Este de notorietate că România nu a fost prezentă la acest act de intervenție militară în politica internă a Cehoslovaciei. Ba mai mult, înainte de august 1968, prin întâlnirile dintre Nicolae Ceaușescu și Alexander Dubcek, fenomenele cunoscute sub titulatura de Primăvara de la Praga au fost apreciate ca fiind necesare de către de cei doi conducători.

Rememorând formarea mea ca tânăr, într-o țară care se afla în procesul construcției unei societăți noi, socialiste, îmi aduc aminte că, încă din clasa I, anul